

Sygn. akt III AUa 523/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko (spr.)
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2013 r. w Szczecinie

sprawy A. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o podjęcie wypłaty emerytury z datą wcześniejszą

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 27 maja 2013 r. sygn. akt VI U 312/13

oddala apelację.

SSA Urszula Iwanowska SSA Jolanta Hawryszko SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 523/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. decyzją z 13 marca 2013 roku odmówił uchylenia decyzji z 27.09.2011 roku w zakresie zawieszenia wypłaty emerytury ubezpieczonej A. D. w trybie art. 103 a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (DzU nr 153 poz. 1227 tj. z 2009 roku ze zmianami .

W odwołaniu od decyzji A. D. wniosła o jej zmianę i wypłatę emerytury od 1.10.2011 do 31.10.2012 r.; powołała się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 roku wydany w sprawie K 2/12.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z 27 maja 2013 r. oddalił odwołanie. W toku postępowania ustalił, że A. D. uzyskała prawo do emerytury od 1 grudnia 2008 r. Decyzją z 27 września 2011 r. organ rentowy wstrzymał wypłatę emerytury od 1 października 2011 r. w związku z kontynuowaniem zatrudnienia. Jako podstawę prawną wskazał art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych (Dz.U. Nr 257 poz. 1726); 8 stycznia 2013 r. wnioskodawczyni wystąpiła o wznowienie postępowania powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 roku. Sąd okręgowy rozważył, że zgodnie z art. 103 a ustawy emerytalnej w brzmieniu na 27.09.2011 r. organ rentowy wstrzymał wypłatę emerytury od 1 października 2011 r. Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z 13 listopada 2012 r. w sprawie K 2/12 uznał ten przepis za niezgodny z Konstytucją w zakresie w jakim dotyczy osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. W uzasadnieniu Trybunał sprecyzował, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 r. Sąd okręgowy argumentował, że zgodnie z art. 145a §1 i 2 k.p.a. można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja; skargę o wznowienie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Sąd uznał, że wniosek o wznowienie został wniesiony po terminie, bowiem orzeczenie TK zostało opublikowane 22.11.2012 r., a wniosek złożono 8.01.2013 r. Ponadto sąd I instancji rozważył, że z uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego wynika, że ubezpieczona nie należała do kręgu beneficjentów tego orzeczenia.

Apelację od wyroku wywiodła ubezpieczona wnioskując o jego zmianę i zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uchylene decyzji z 27.09.2011 r. w części w jakiej decyzja zawieszła prawo do emerytury za okres od 1.010.2011 r. do 31.10.2012 r., ewentualnie o uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu apelacji skarżąca stwierdziła, że przywoływany przez sąd okręgowy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r. dotyczy jej ponieważ mowa w nim o osobach, które tak jak skarżąca nabyły prawo do emerytury przed 1.01.2011 r., a nie w okresie od 8.01.2009 r. do 31.12.2010 r. W ocenie skarżącej niezrozumiałe było zastosowanie przez sąd okręgowy art. 145a § 1 i 2 k.p.a.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja ubezpieczonej jest nieuzasadniona. Argumentacja sądu I instancji wskazująca na brak podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji ZUS jest prawidłowa i w pełni podzielana przez sąd apelacyjny, zaś rozstrzygnięcie jest zgodne z ugruntowaną linią orzecniczą. Bezsprzecznie ubezpieczona uzyskała prawo do emerytury od 1.12.2008 r. jednocześnie nieprzerwanie pozostając zatrudnioną w (...) S.A. (akta rentowe, k.41,88)

Należy wskazać, że przepis art. 103 ust. 2a ustawy z 17 grudnia 1998 r. w dacie od której przyznano ubezpieczonej emeryturę stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego; zatem skarżąca składając 15.12.2008 r. wniosek o emeryturę miała świadomość konieczności rozwiązania stosunku pracy w celu uzyskania świadczenia, stąd też tego rodzaju deklaracja znalazła się we wniosku ubezpieczonej o emeryturę, w którym wskazała, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpi 31.01.2009 r. W wyniku nowelizacji dokonanej ustawą z 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. Nr 228, poz. 1507) uchylono art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej. W wyniku tego zabiegu legislacyjnego ustawodawca umożliwił jednoczesne pobieranie emerytury i pozostawanie w stosunku zatrudnienia. Ubezpieczona skorzystała z tej zmiany przepisów w ten sposób, że w jej sytuacji faktycznej w ogóle nie doszło do zawieszenia wypłaty emerytury, zważywszy że wskutek realizacji wniosku o emeryturę decyzję wydano 21.01.2009 r. Kolejna zmiana przepisów dokonana przez ustawę z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw wprowadziła do ustawy emerytalnej przepis art. 103a, na mocy którego prawo do emerytury ulegało zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu

rentowego, przez co świadczenie ubezpieczonej zostało zawieszona. Sąd apelacyjny wskazuje, że dla prawidłowego rozumienia przywoływanego rozstrzygnięcia Trybunału konieczne jest nie tylko odczytanie sentencji orzeczenia ale przede wszystkim jego uzasadnienia. Właśnie z uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r. wynika stanowisko prawne przywoływanie przez sąd okręgowy, mianowicie że wyrok ma zastosowanie do osób, które prawo do emerytury nabyły w okresie 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2009 r.; pogląd ten wynika stąd, że treść ryzyka emerytalnego z tego okresu nie przewidywała konieczność rozwiązania zatrudnienia z dotychczasowym pracodawcą, a więc nowelizacja przepisów z 16 grudnia 2010 r. stanowiła dla nich zaskoczenie i godziła między innymi zasadę zaufania obywateli do państwa i prawa przez nie stanowionego. Z kolei osoby, które nabyły prawo do emerytury przed 8 stycznia 2009 r. w celu uzyskania świadczenia emerytalnego zobowiązane były rozwiązać dotychczasowy stosunek zatrudnienia. Apelująca znalazła się właśnie w kręgu tych osób. Składając wniosek miała świadomość obowiązujących w tamtym okresie przepisów, a po liberalizacji ustawy emerytalnej skorzystała z nowego prawa i, niejako przy okazji kontynuując zatrudnienie jednocześnie otrzymywała emeryturę. Późniejsze wprowadzenie art. 103a ustawy emerytalnej z całym przekonaniem pogorszyło sytuację ubezpieczonej, jednak w żadnej mierze nie stanowiło naruszenia zasady ochrony praw nabytych ani zasady zaufania obywateli do prawa, co w konsekwencji powoduje, że wskazane orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego nie może stanowić podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji. Tym samym wyrok sądu I instancji jest prawidłowy ponieważ wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie dotyczył sytuacji prawnej i faktycznej w jakiej znalazła się ubezpieczona. Ponieważ sprawa została oceniona merytorycznie, sąd apelacyjny uznał że nie jest konieczne rozstrzygnięcie co do zachowania przez ubezpieczoną formalnej przesłanki dopuszczalności złożenia skargi o wznowienie postępowania administracyjnego przed organem rentowy (art. 145 k.p.a.)

Zważając na powyższe sąd apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonej.